

6) (י"ג לתקן, ט) ערכין
י. א. (טס י"ג, ד) מניית
כ. (לעיל נ: וסס נתן).
ז. שנת עברית ע"ש.
ח. שנת כ"א. יומא
ט. (ל) נתן י"ג.
י. כ"א: שהמשעה,
במשעה, ט) (י"ג דלא
קמו גם ממלכת ועין
המרי"ט שנת דבר זה
בתימא).

תורה אור השלם

1. יואמר חזקיהו
להעלות העולה להמנוח
ולמשמע להשמע
ובעת החל העולה החל
שיר וְ הַחֲצוֹצְרוֹת וְעַל
יָדוּ בְלֵי דָוִד מִלֶּךְ
יִשְׂרָאֵל:
דברי הימים ב כט כו
2. וְהָיָה כִּאֲדָר לְמַחְצֵי
וְלְמִשְׁמַע לְהַשְׁמִיעַ
קוֹל אֲדָר לְהַלֵּל וְלִדְבֹר
לְעַל וּבְקָרְבָיִם קוֹל
בְּחֲצוֹצְרוֹת וּבְמִנְחָלָתַיִם
לְעַל הַשִּׁיר וּבְהַלֵּל לְעַל
כִּי טוֹב הוּא לְעִלְמֵךְ חֲסִדוֹ
וְחַבְדוֹ מִלֵּא מִעַן בֵּית יְיָ:
דברי הימים ב ה יג

הגהות הב"ח

(6) בפשטה אמרו כל מי
שלא ראה שמתה וכו' כיום
של שמו של משה:

גליון הש"ס

גמרא ליבא תהוי
תויבא דר"י בתרתא.
כען זה לעיל דף ד ע"ג
וע"י:

מוסף רש"י

עבדי כהנים היו. אותם
המניס תכלו (ש"בין)
י. שהיו משיאין
לכהונה. כהנים היו
נשאלין נשאלין ששאלו
מיוחסו לו (טו). מבלי
מכנסים כהנים. ממכנס
כהנים הנלוים (שבת
כ"א). מפקיעין. לטון
קריעה (י"א כ"ג). קושעין
ועשין פתילות. שמתה
צית השואבה שאל עזרה
נשים (שבת כ"א).

מוסף תוספות

א. פי הויה בפה על ידי
הלוח היה שכתבים
לעבודה אלא שעבדים
אלו היה מחזיקין בכלי
שיר. ע"כ. ב. וא"ת ולא
יעלו מדוכן ליוחסין
ולמשעות ועלו עבדים
לדוכן וי"ל דה"ק גזירה
שמו יבא להעלות
ליוחסין ולמשעות. נשים
מקוללת עכ"ל. א. ד"ק
משוררים
בגדי השדר שהיו משל לצור ומאנטיהס
השנים מפקיעין קורעין לעשות
פמילות: שלא היטה מאורה ביום
השואבה. לפי שהמנורות גזוהין
חמשים אמה¹ והר גזית גבוה
אלה למשמיע קול בהלל
להודות לה: ולא
למחזיקים בכלי שיר.
רש"י. ה. והיו דאמרין
במאן דאמר עיקר שיר
בכלי הכתיב ויהי כאחד
למחזיקים ולמשוררים,
ופריך הכי קאמר
משוררים דומיא
דמחזיקים דהיינו בכלים,
אלא לא ראה דומייתין מפיארה היינו למיקרי להו משוררים. סתמא. י"ט. כ"ט.

החליל פרק חמישי סוכה

כסנאי. עיקר שיר צפה או ככלי:
משמכת ערסין היא על אחוזה כלי שיר
משפחה צים הפגרים ומשפחה צים
ומאמאום היו. זה שם מוקדמם: ומשיאין
שנשיהם אלמנות וזנותם ראיות
לינשא לכהנים: ליום היו. אצל
ישראלים פסולין לך: מעלין מדוכן.
הרואה עומד על הדוכן עם הלויס א"ל
לדוכן אחריז לא להשיאו מיוחסת ולא
למת לו מעשר ראשון דודאי לוי הוא
שמפני דבר זה לא הרגילו להעמיד שם
כי אס ליום כדי שלא יטעו צהס בני
אדם להחזיקם כליום ואינם ליום: ומ"ד
ישראל היו. סבר מדוכן ליוחסין מעלין
שמפני דבר זה לא הרגילו להעמיד
שם עבדים: אצל לא למעשרות. שלא
מזרו מלהעמיד שם ישראל: ומאן
דאמר עבדים היו. קסבר אין סומכין
על הדוכן מלדוכן אחריז להעלותם
ליוחסין הלכך לא מזהו על כך: ור'
ירמיה אמר נ"ו. לעיל ג: קאי אפלוגמא
דכ"ז יוס: יוס: צכ"ז יהודה ורבנן פולגי
אדרב: יוס: הכי קרבינן דרבי יוסי

סבר שמה יסירה נמי דוזה שמה.
הואיל שמתה מזהו היא וחליל אין
איסור מלאכה אלא שזות בעלמא:
סיוכסא דרב יוסף. דלמנן מודה ר'
יוסי בשיר של שואבה דלא ידמה:
אצל בשיר של קרבן דוזה כו'. האי
לשון קושא ובעיל הוא כלומר חזין
הא דבשל שואבה פליגי ואיכא למידק
הא צל קרבן מודו רבנן דדמי: ניםא
סהוי סיוכסא דרב יוסף. נמי צהא
דלמנן לעיל צל קרבן פליגי והכא
דייקין דמודו רבנן ציה והוא סיוכסא
בחרתי צל שואבה הוי מיוכסיה
מדרבי יוסי וצל קרבן הוי מיוכסיה
מדרבנן: והוא הדין לקרבן. ומדרבנן
לא מווכסיה: והא קמי מסייעין וזהו
חילוי כו'. ל"ג והא עלה קמני אלא
והא קמני: אלא לאו רבנן יהו.
דשמעינן להו בדשואבה דלא דמי
וקמני זהו למעוטי דקרבן אלמא צל
קרבן מודו: החל שיר ה' וחלוצרות
ועל ידי כלי דויד. אלמא כלי דוד שיר
ה' קרי ליה: למחלוצרות ומשוררים.
והכא לא כתיב כלים וחלוצרות לאו
כלי שיר נינהו שהן למקיעות התמידין
והמוספין: באתנ"ג יורדין לעורס
נשים. כהנים גזוהין יורדין מעורת
ישראל שאלו גזוהין ועורת נשים
שלמטה הימנה צשיפוע החר: ומסקינן
שם סיקון גדול. מפשש בגמרא (ע"צ):
וארבעה ספלים של והצ נראשין.
צראש כל מנורה ומנורה: ינדים.
צמוריס וצדיקהס כדי שמן ועוליס כל
אחד צסולמו: מצנאי מכנסים כהנים
ומהמייניסין הוי מפקיעין. ממכנסים
צגדי השדר שהיו משל לצור ומאנטיהס
השנים מפקיעין קורעין לעשות
פמילות: שלא היטה מאורה ביום
השואבה. לפי שהמנורות גזוהין
חמשים אמה¹ והר גזית גבוה
אלה למשמיע קול בהלל
להודות לה: ולא
למחזיקים בכלי שיר.
רש"י. ה. והיו דאמרין
במאן דאמר עיקר שיר
בכלי הכתיב ויהי כאחד
למחזיקים ולמשוררים,
ופריך הכי קאמר
משוררים דומיא
דמחזיקים דהיינו בכלים,
אלא לא ראה דומייתין מפיארה היינו למיקרי להו משוררים. סתמא. י"ט. כ"ט.

נא.

עין מושפח
גר מצוה

ג א ב מ"י פ"ג מהל' כלי
המקדש הלכה ג סג
עין קט:
ד ג מ"י שם פ"ג מהל':
אסוריו ציהא לה: צ:
ה ד מ"י פ"ח מהל'ס
לולג הלכה יג:
ו ה מ"י פ"ג מהל'ס כלי
המקדש הל' ו סג עין
קט:
ז מ"י פ"ח מהל'ס לולג
הלכה יג:
ח ז מ"י פ"ח מהל'ס כלי
המקדש הלכה יג:
ט ח מ"י פ"ח מהל'ס
לולג הלכה יד:

רבינו הגנאל

תנאי היא, והנן בערכין
פרק שני עבדי כהנים
היו דברי ר' מאיר, ור'
יוסי אומר משפחת בית
הפגרים כו', ר' תננה בן
אנטינוס אומר ליום, מאן
לאו בהא פליגי דמאן
דאמר עבדים היו, פ'
אלו המכיס באבוב, קסבר
עיקר שירה בפה, והלויס
הם משוררים, פי' ואלו
המכיס באבוב אף על
פי שהן עבדים הותרו
שהיו אין הסמיכה עליהן.
ומאן דאמר ליום היו,
קסבר עיקר שירה בכלי
לפיכך ליום היו. והסברא
דבתי פליגי, אי הכי ר'
יוסי דקתני כשרין היו
מאי קאמר (נ"א) קא
סבר' כו', כמו שהוא
מפורש בערכין פרק שני.
וה' יומיה אמר מחלוקת
בשיר של בית השואבה,
אבל בשיר של קרבן
דברי הכל עבודה היא
ורחיא שבת. מיתבי חליל
של בית השואבה דוחה
שבת דברי ר' יוסי ב'
יהודה, וחכמים אומרים
אפילו יום טוב אינו דוחה,
תיובתא דרב יוסף מתיבתא.
בחליל של בית השואבה,
אבל בשיר של קרבן
דברי הכל דחי. ואסיקנא,
תיובתא דרב יוסף בחרתי
היובתא. מאן דאמר עיקר
שירה בכלי מאי טעמא,
דכתיב ויאמר (י) חזקיהו
להעלות העולה (על
(ל) העולה ובעת החל
העולה החל שיר ה' וגו',
ומאן דאמר עיקר שירה
בפה מאי טעמא, דכתיב
(ויהי) כאחד למחזיקים
ולמשוררים להשמיע קול
אחד. (ו) והכי קאמר,
להעלות העולה החל
שיר ה', בפה, ועל
ידי כלי דויד, לבסומי
קלא. ואידך אמר לך,
אדרבה משוררים (ומיאן)
למחזיקים, מה מחזיקים
בכלי אף משוררים בכלי.
מתנ' מוצאי יום טוב
הראשון של חג וירדין
לעורת (שיאל) [נשים]
ומתקנין שם חזקין גדול.

(6) חסר כאן י"ג ואלו נמי
הא כתב ואמר חזקיהו וכו'
הכי קאמר יוסי:

כתנאי עבדי כהנים היו. משנה היא פרק שני דערסין (דף י'
ומימה דהכא מסקינן דכ"ע עיקר שירה צפה^א והתם
קמני רישא דחליל טעלס עילס ממוס דלוי
דהא מפשח דעלס ממוס דלוי

כתנאי (ב) (דתינא) (ג) עבדי כהנים היו דברי ר'
מאיר רבי יוסי אומר *משפחת בית הפגרים
ומשפחת בית ציפריא ומאמאום היו שהיו
משיאין לכהונה ר' חנינא בן אנטינוס אומר
ליום היו מאי לאו בהא קא מיפלגי דמאן
דאמר (ג) עבדים היו קסבר עיקר שירה בפה
ומאן דאמר ליום היו קסבר (ד) עיקר שירה
בכלי ותסברא רבי יוסי מאי קסבר אי קסבר
עיקר שירה בפה אפילו עבדים נמי אי קסבר
עיקר שירה בכלי ליום אין ישראלים לא אלא
דכולי עלמא דעיקר שירה בפה ובהא קא
מיפלגי דמר סבר הכי הוה מעשה ומר סבר
הכי הוה מעשה למאי נפקא מינה למעלין
מדוכן ליוחסין ולמעשר קא מיפלגי מאן
דאמר עבדים היו קסבר אין מעלין מדוכן
ליוחסין ולא למעשר ומאן דאמר ישראל היו
קסבר מעלין מדוכן ליוחסין אבל לא
למעשר ומאן דאמר ליום היו קסבר מעלין
מדוכן בין ליוחסין בין למעשר ורבי ירמיה
בר אבא אמר מחלוקת בשיר של שואבה
דרבי יוסי בר יהודה סבר שמחה יתירה נמי
דוחה את השבת ורבנן סברי דשמחה יתירה
אינה דוחה את השבת אבל בשיר של קרבן
דברי הכל עבודה היא ודוחה את השבת
דברי רבי יוסי בר יהודה וחכמים אומרים
אף יום טוב אינו דוחה תיובתא דרב יוסף
תיובתא לימא בשיר של שואבה הוא דפליגי
אבל בשיר של קרבן דברי הכל דוחה את
השבת * לימא תיהוי תיובתא דרב יוסף
בחרתי אומר לך רב יוסף פליגי בשיר של
שואבה והוא הדין לקרבן והאי דקמיפלגי
בשיר של שואבה להודיעך כחו דרבי יוסי
בר יהודה דאפילו דשואבה נמי דחי והא
קתני זהו חליל של בית השואבה שאינו
דוחה לא את השבת ולא את יום טוב זהו
דאינו דוחה אבל דקרבן דוחה מני אי נימא
רבי יוסי בר יהודה האמר שיר של שואבה
נמי דוחה אלא לאו רבנן ותיובתא דרב יוסף
בחרתי תיובתא מאי טעמא דמאן דאמר
עיקר שירה בכלי דכתיב ויאמר חזקיהו
להעלות העולה להמנוח ובעת החל העולה
החל שיר ה' והחצוצרות ועל ידי כלי דויד
מלך ישראל מ"ט דמאן דאמר עיקר שירה
בפה דכתיב ויהי כאחד למחזיקים
ולמשוררים להשמיע קול אחד ואידך נמי
הא כתיב ויאמר חזקיהו הכי קאמר החל שיר
ה' בפה על ידי כלי דויד מלך ישראל לבסומי
קלא ואידך נמי הוה הא כתיב ויהי
כאחד למחזיקים ולמשוררים הכי קאמר משוררים דומיא דמחזיקים מה
מחזיקים בכלי אף משוררים בכלי: באתנ"ג (6) מי שלא ראה שמחת בית
השואבה לא ראה שמחה מימיו ובמוצאי יום טוב הראשון של חג ירדו
לעורת נשים ומתקנין שם תיקון גדול מנורות של זהב היו שם וארבעה
ספלים של זהב בראשיהם וארבעה סולמות לכל אחד ואחד וארבעה ירדים
מפיריהו כהונה ובידיהם כדים של מאה ועשרים לוג שהן מצולין לכל ספל
וספל (6) מבליא מכנסים כהנים ומהמיינייהו מהן היו מפקיעין ובהן היו מדליקין
באבוקות

למחזיקים ולמשוררים. והכא
לא כתיבי כלים
וחלוצרות לא כלי נינהו שם
למקיעות התמידין והמוספין (2) כן פירש
צקוני' ומימי' קרא גופיה כמו צכלי שיר
דקרא הכי כתיב צכדי הימים (3) ה'
ג"ז שלמה לאחד למחלוצרות ולמשוררים
להשמיע קול אחד להלל ולהודות לה'
וכהנים קול בחלוצרות וצמללתיס
וצכלי השיר וצהלל לה' כי טוב כי לעולם
חסדו וי"ל דדייק מדחלקס לב' היוליס
דמעיקרא כתיב ג"ז שירה צפה
להשמיע קול אחד להלל ולהודות לה'
ולצמר הכי כתיב ג"ז כלי השיר וצהלל
לה' (4) שמע מיניה דעיקר שירה צפה
וכלי השיר לצסומי קלא (5) ה'
ומהמיינייהו. מימה דלא חשיב
נמי (6) כמות שם היא הימה של שם:
שעליהן הרוים עומדין בבלי
שיר. לשמכת צית
השואבה אצל דוכן לשיר עולה אצל
המוצא היה כך פירש צקוני' וצמל'
מדות (פ"3 מ"ו) מן ומיינייהו לה צפ"ק
דיומא (דף טו) רצ"ז אומר מעלה
הימה שם גבוהה אמה ודוכן נתון
עליה ואתה מעלה הימה צין עורת
ישראל לעורת כהנים:
קרא

באבוקות